

Sinh ra và lớn lên ở miền Tây trong một gia đình công chức, tôi sớm nhận ra điều mà ba mình nói một chân lý:

"Không học, con sẽ không có gì cả".

4 năm học ĐH, tôi đã làm không biết bao việc, tôi đúng chuyên ngành cho đến không, tôi công việc thời thời học cho đến việc của công nhân xã hội. Tôi nghỉ học ĐH, tôi quyết định nghỉ học ở thành phố, quyết định này không làm gia đình quá ngạc nhiên. Có lẽ, ba tôi biết, ông không phải cho tôi thêm một chân lý nào nữa ngoài cái chân lý mà mẹ của tôi đã dạy dỗ tôi từ nhỏ.

Theo thời gian, cái chữ "học" của ba tôi ngày càng mờ nhạt. Phải thông, đi học, tôi học kiến thức ở trường để được cái bằng cấp để nghỉ học. Trong cuộc sống, tôi học được khả năng đứng vững và dám quyết định cũng như đứng vững trước thất bại hay không thất bại khi thành công.

Cái chữ "học" ngày càng mờ nhạt là giáo dục, là "tuyên ngôn" nhưng dần dần ra là khát vọng mà thời thời tôi được ba mình dạy. Theo năm tháng, tôi xem nó là điều sáng đẹp tôi chọn khi phải quyết định một điều gì đó dù lớn hay nhỏ.

Mang theo thời gian là ngôn ngữ miền quê lên thành phố, tôi cũng nhận thấy nhiều biến đổi khác ý thức rõ một điều phải phải phải, phải đứng vững. Đứng vững với những điều mới mẻ và những thách thức đang chờ đợi mình. Nguy hiểm hay cơ hội, thất bại hay thành công... không quan trọng. Quan trọng là chúng tôi sẽ học được điều gì.

Nhìn công nghệ USB, sẽ có ngôn ngữ mới, tôi sao nghe ngôn ngữ trẻ chúng tôi có dũng cảm đi đến với khó khăn và luôn "đi ngược chiều gió" như người ta nói "ngược" với quê mà chọn sống ở phố?

Hay, đã có B (brave) thì sao phải thêm U (urban)?

Câu trả lời, vì chúng tôi phải còn có S (star) - khát vọng của những người trẻ - học, là chọn con

Ngân hàng Việt và công nghệ USB

Tên: Nguyễn Văn Hùng

Chức vụ: Nhân viên, 20 Tháng 2 Năm 2011 09:14

Đang và bị mất và thành đầu có thể.

Theo <http://my.opera.com/xikechua/blog/hay-biet-uoc-mo>